

regulere. Det er det, man kalder administrativt bøvl.

Man kalder menneskers arbejdsulykker og arbejdsbetingede lidelser for administrativt bøvl, og det er for bøvlet, og det kan man bare tale om selv. Det er i virkeligheden lidt uhyggeligt. Det er i virkeligheden lidt uhyggeligt at stå sådan en dag som i dag og høre på de begrundelser, og man har ikke nogen som helst form for vision for, hvad man vil.

Det eneste, man vil, er at sikre, at virksomhederne ikke har alt for meget administrativt bøvl på bekostning af støj, røg og møg og af et utrolig dårligt psykisk arbejdsmiljø nogle af de steder, vi taler om.

Vi tror hos os på økonomiske incitamenter. Vi tror kort sagt på brugerbetaling på et dårligt arbejdsmiljø. De, der havde et godt arbejdsmiljø, fik jo pengene tilbage. Men vi tror ikke på, at vi skal indføre brugerbetaling på menneskers uddannelser. Vi tror ikke på, at det skal være dyre for almindelige mennesker ude på arbejdspladserne at videre- og efteruddanne sig. Men her viser forskellen i menneskesyn hos den borgerlige side og hos venstresiden i salen sig jo i uhyggelig grad.

I dag stod der i avisen, at det er 278 mio. kr., det vil koste de enkelte lønmodtagere at videre- og efteruddanne sig ud over de effektiviseringsbesparelser, der alene er lagt ind.

Jeg siger bare, at det kun er begyndelsen. Skattestoppet bliver større og større år for år. Gad vide, hvad de finder på til næste år. Det er utroligt.

Det andet, jeg vil tage hul på, er i virkeligheden, at der er en handlingsplan, der hedder 2005, og i den handlingsplan var parterne faktisk enige om, at der skulle indføres en belønningsordning, men især fra arbejdsgiversiden sagde man, at det krævede, at der var politisk enighed om det: Og da Venstre og De Konservative ikke ville være med, trak man det.

Men det her betyder vel i realiteten, at man går væk fra det, der lå i »Handlingsplan 2005«. Ud over at man nu forringer de bevillinger, der er til Arbejdstilsynet, så forringer man også indsatsen i forhold til et godt og et progressivt arbejdsmiljø.

Lad mig så sige til fru Charlotte Antonsen – jeg havde bedt om en kort bemærkning, men det blev overset, og det er også ligegyldigt – at det faktisk er sådan, at arbejdsmiljøet i den offentlige sektor også er blevet væsentligt bedre på det

seneste. Alene inden for hjemmeplejen, som er et af de områder, som er ganske alvorlig ramt – hver syvende arbejdsulykke sker faktisk her – har der været markante fald i antallet af ulykker inden for det sidste års tid. Det viste en undersøgelse, der er kommet for ganske nylig. Så det viser, at vi er på den rigtige vej.

Lad mig så spørge åbent, også arbejdsministeren: Hvis det viser sig, at der kommer flere lig på bordet, hvis det viser sig, at hele denne her afreguleringspakke betyder, at vi får langt flere ulykker og langt flere arbejdsbetingede lidelser, er man så villig til at gå ind og se på nogle belønningsordninger, nogle økonomiske incitamenter? Det er man jo ikke så bange for, når det gælder afgifter på uddannelser for almindelige mennesker og andre steder. Er man villig til også at gå ind på arbejdsmiljøområdet? Det kunne være ganske interessant at få at vide.

Det andet, vi ikke kan forstå, når nu man vil afvikle det her, er: Hvorfor søren giver man ikke pengene tilbage? Hvorfor beholder man de 268 mio. kr. i statskassen, når man nu alligevel vil afvikle? Det er da underligt, at for at få finansieret sit skattestop, stjæler man dem åbenbart – som man selv ellers betegner det – op af lommen, men hvorfor bruger man dem så ikke? Hvorfor leverer man ikke pengene tilbage? Nej, jeg tror, det er, fordi man har forregnet sig på sit meget rigide skattestop, og så er man simpelt hen nødt til at beholde pengene. Da Kristeligt Folkeparti fremsatte forslaget, var regeringen jo ikke villig til at lægge pengene tilbage.

Alt i alt må vi sige, at det er et kæmpe tilbage-skridt, især for dem, som er i kategori 3-virksomhederne. Senere i dag skal vi behandle det med det gebyrbelagte tilsyn osv. Vi har masser af gange haft oppe at vende, at Arbejdstilsynet nu bliver beskåret med 90 medarbejdere i år og 130 alt i alt til næste år, osv. Ser vi det i sammenhæng med færre sikkerhedsrepræsentanter, afskaffelse af de økonomiske incitamenter, så må vi sige, at det virkelig er her, der går en klar, klar skillelinje i dansk politik.

Lad mig så tage et enkelt emne op til slut. Der er jo hele arbejdsstyrkeproblematikken. Vi kan i et 10-15-års perspektiv se, at vi kommer til at mangle velkvalificeret og ordentlig arbejdskraft ude på de danske virksomheder. Derfor er det selvfølgelig så vigtigt med integrationen. Jeg tror, at vi er enige om de overordnede målsætninger. Vi har bare nogle forskellige midler til at nå målet. Det har vi set de seneste dage.